

έλκεσί-πεπλος, -ον, αυτός που φορά ένδυμα με μακριά ουρά, πέπλο που κυλιέται και σύρεται κάτω, σε Ομήρ. Ιλ.

έλκεσί-χειρος, -ον, αυτός που τραβά το χέρι, σε Ανθ.

έλκε-χίτων[ι], -ωνος, ό, αυτός που σέρνει πίσω του μακρύ χιτώνα, σε Ομήρ. Ιλ.

έλκέω, μέλ. -ήσω, επιτετ. αντί έλκω, τραβώ δυνατά, τραβώ βίαια, σπαράζω, ξεσχίζω, σε Ομήρ. Ιλ.· ασκώ βία σε κάποιον, επιχειρώ επίθεση, σε Ομήρ. Οδ.

έλκηθόν, επίρρ., τραβώντας ή συρτά, σε Ησίοδ.

έλκηθμός, ό (έλκέω), απαγωγή, ανδραποδισμός, αιχμαλωσία, σε Ομήρ. Ιλ.

έλκημα, -ατος, τό (έλκέω), αυτό που είναι σχισμένο σε κομμάτια, λεία, σπάραγμα, βορά, σε Ευρ.

έλκητήρ, -ήρος, ό, αυτός που σύρει, που τραβά, σε Ανθ.

έλκῆτον, γ' δυϊκ. υποτ. του έλκω.

έλκο-ποιέω, μέλ. -ήσω, προξενώ πληγές ή τραύματα· μεταφ., ζώνω παλιές πληγές, ανακινώ περασμένα λυπηρά ζητήματα, σε Αισχίν.

έλκο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που έχει τη δύναμη να προξενεί πληγές, σε Αισχύλ.

έλκος, -εος, τό (έλκω)· **I. 1.** πληγή, τραύμα, σε Ομήρ. Ιλ., Αττ. **2.** πληγή με φλεγμονή, πύον, έλκος ύδρου, φαρμακερή δαγκωματιά από φίδι, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για έλκη από λοιμώδεις νόσους, σε Θουκ. **II.** μεταφ., πληγή, καταστροφή, σε Αισχύλ., Σοφ.

έλκόω, μέλ. -άσω (έλκος), πλήττω σοβαρά, κομματιάζω, ξεσχίζω, σπαράζω, σε Ευρ.· μεταφ., έλκ. φρένας οίκους, στον ίδ.

έλκτέον, ρημ. επίθ. του έλκω, αυτό που πρέπει να τραβηχθεί, σε Πλάτ.

έλκτικός, -ή, -όν (έλκω), αυτός που έλκει, που τραβά, ελκυστικός, σε Πλάτ.

έλκύδριον, τό, υποκορ. του έλκος, μικρό δερματικό τραύμα, σε Αριστοφ.

έλκυστάζω, θαμιστικό του έλκω, σέρνω εδώ κι εκεί, τραβολογώ, σε Ομήρ. Ιλ.

έλκυστέος, -α, -ον, ρημ. επίθ. του έλκω, αυτός που μπορεί να συρθεί, να τραβηχτεί, σε Ξεν.

έλκω· παρατ. *είλκον*, Επικ. *έλκον*· μέλ. *έλξω*, αόρ. β' *είλκῶσα* (όπως αν προερχόταν από το *έλκύω*)· μεταγεν. *είλξα*, ποιητ. *έλξα*, παρακ. *είλκῶκα* — Παθ., μέλ. *έλκυσθήσομαι*, αόρ. α' *είλκύσθην*, παρακ. *είλκυσμαι*, Ιων. *έλκυσμαι*· **I. 1.** τραβώ, σύρω, σέρνω, Λατ. *traho*, με την έννοια της δύναμης, *ποδός έλκε*, άρχισε να σέρνει (το νεκρό σώμα) από το πόδι, σε Ομήρ. Ιλ.· καθέλκω, τραβώ πλοία προς τη θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για μουλάρια, σύρω ένα άρμα, στο ίδ.· σύρω το άροτρο μέσα στον αγρό, οργώνω, στο ίδ. **2.** σύρω ξοπίσω μου, σε Ομήρ. Ιλ.· *πέδας έλκ.*, αυτός ο οποίος σέρνει τα δεσμά ξοπίσω του, σε Ηρόδ. **3.** σχίζω σε κομμάτια, σπαράζω, στον ίδ., σε Ευρ. — Μέσ., *έλκεσθαι χαίτας*, ξεριζώνω τα μαλλιά κάποιου, σε Ομήρ. Ιλ. **4.** τεντώνω τόξο, σε Όμηρ. κ.λπ. **5.** τραβώ το ξίφος μου, σε Σοφ.· και σε Μέσ., τραβώ το σπαθί κάποιου, σε Ομήρ. Ιλ. **6.** *έλκ. ιστία*, ανεβάζω, υψώνω ή τραβώ πάνω τα πανιά, σε Ομήρ. Οδ. **7.** σηκώνω ψηλά τη ζυγαριά ως αντίβαρο, έτσι ώστε να ισοσταθμιστούν τα ζύγια, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** μετά τον Όμηρ., με διάφορους τρόπους: **1.** τραβώ κουπί, κωπηλατώ, σε Ηρόδ. **2.** σύρομαι, κλητεύομαι στο δικαστήριο, σε Αριστοφ.· σύρω εδώ κι εκεί, τραβολογώ, ιδίως με ασελγείς, έκφυλες, πρόστυχες προθέσεις, σε Δημ. κ.λπ. **3.** τραβώ πάνω ή ανέλκω, σε Ηρόδ.· λέγεται για ανθρώπους που πίνουν, πίνω με μεγάλες ρουφηξιές, πίνω απνευστί, πίνω μονορρούφι, σε Ευρ. κ.λπ.· *έλκ. μαστόν*, θηλάζω, βυζαίνω, στον ίδ. **4.** *έλκ. βίοτον, ζόαν*, ζω, διάγω άθλια, κοπιαστική ζωή, στον ίδ.· *παρασύρω*, τραβώ κάποιον, παρατείνω πληκτικά, ανιαρά, σε Ηρόδ.· *κόρδακα*

ἐλκύσαι, ορχούμαι με επιμηκ. μετρικά βήματα, σύρω το χορό, σε Αριστοφ. **5.** *ἐλκω* προς τον εαυτό μου, προσελκύω, σε Ηρόδ. κ.λπ. **6.** *ἔλκ. σταθμόν*, σύρω προς τα κάτω την πλάστιγγα, τη ζυγαριά, δηλ. ζυγίζω τόσο πολύ, στο ιδ.· *ἀπόλ.*, *τὸ δ' ἂν ἐλκύση*, όσο βαρύνει, στο ιδ. **7.** *ἐλκύσαι πλίνθους*, όπως το Λατ. *ducere*, να κατασκευάζεις τούβλα, στον ιδ. **8.** Μέσ., *ἐλκω* πάνω μου, συσσωρεύω, μαζεύω, συγκεντρώνω πλούτη, σε Θέογν.

ἐλκώδης, -ές (*εἶδος*), όμοιος με πληγή, ελκωτικός, γεμάτος πύον, σε Ευρ.

ἔλκωσις, -εως, ἢ (*ἐλκώω*), σχηματισμός έλκους, σε Θουκ.

ἔλλαβον, Επικ. αντί *ἔλαβον*, αόρ. β' του *λαμβάνω*.

ἐλ-λαμπρύνομαι (*ἐν, λαμπρύνω*), Παθ., κερδίζω υπεροχή, διακρίνομαι, αναδεικνύομαι, διαπρέπω, σε Θουκ.

ἐλ-λάμπω, μέλ. -ψω (*ἐν*), φωτίζω εσωτερικά, λαμπρύνω· μεταφ. στη Μέσ., διακρίνομαι, υπερέχω, δοξάζομαι σε ή με κάτι, σε Ηρόδ.

Ἑλλάνιος, Δωρ. αντί *Ἑλλήνιος*.

Ἑλλᾶνο-δίκαι, -ων, οἱ, **I.** οι άρχοντες δικαστές, κριτές των Ολυμπιακών αγώνων, σε Πίνδ. **II.** στην Σπάρτη, στρατιωτικό δικαστήριο (στρατοδικείο) που δικάζει υποθέσεις διενέξεων μεταξύ συμμαχικών στρατευμάτων, σε Ξεν.

Ἑλλάς, -άδος, ἢ, η Ελλάδα· **1.** πόλη της Θεσσαλίας που ιδρύθηκε από τον Έλληνα, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** το μέρος της Θεσσαλίας στο οποίο κατοικούσαν οι Μυρμιδόνες, το οποίο καλούνταν και Φθιώτιδα, σε Όμηρ. **3.** η Βόρεια Ελλάδα, αντίθ. προς την Πελοπόννησο, σε Ομήρ. Οδ. **4.** μεταγεν., το κύριο όνομα της Ελλάδας, από τα νότια μέχρι την Ήπειρο και τη Θεσσαλία, σε Ησίοδ., Ηρόδ. κ.λπ. **II.** ως επίθ. με θηλ. ουσ., ελληνικός, στον ιδ. κ.λπ.

ἔλλαχον, Επικ. αντί *ἔλαχον*, αόρ. β' του *λαγχάνω*.

ἐλλέβορος, ό, ελλέβορος, Λατ. *veratrum*, βότανο που χρησιμοποιούνταν ως ειδικό φάρμακο κατά της τρέλας, *πῖθ' ἐλλέβορον*, πιες ελλέβορο, δηλ. είσαι παράφρων, είσαι τρελός, σε Αριστοφ. (άγν. προέλ.).

ἐλλεδᾶνός, ό (*εἶλω*), δεσμός, ταινία, σχοινί για το δέσιμο των σπαρτών σε δεμάτια, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐλ-λείπω, μέλ. -ψω (*ἐν*)· **I.** 1. αφήνω μέσα, εγκαταλείπω, αφήνω πίσω, σε Ευρ. **2.** αφήνω έξω, αποκλείω, αφήνω κάτι ανεκτέλεστο, απραγματοποίητο, Λατ. *omitto*, σε Σοφ. κ.λπ. **II.** **1.** αμτβ., υστερώ, δεν επαρκώ, σε Ομηρ. Ύμν., Σοφ.· *τὸ ἐλλείπον τῆς ἐπιστήμης*, ἔλλειψη γνώσης, σε Θουκ. **2.** με γεν. πράγμ. όπως το *δέω*, έχω ανάγκη από κάτι, υπολείπομαι σε κάτι, έχω ἔλλειψη, σε Αισχύλ., Θουκ.· *πολλοῦ ἐλλείπω*, απέχω πολύ, είμαι μακριά από, σε Αισχύλ. **3.** με γεν. προσ., είμαι κατώτερος, υποδεέστερος κάποιου, σε Πλάτ. **4.** ακολουθ. από *μή* μαζί με *απαρ.*, *τί γὰρ ἐλλ. μὴ παραπαίειν*, σε τί υπολείπεται της παραφροσύνης, σε Αισχύλ. **5.** με μτχ., *οὐκ ἐλλείπει εὐχαριστιῶν*, δεν αμελεί, δεν παραλείπει να ευχαριστήσει, παρά Δημ. **6.** λέγεται για πράγματα, είναι ανεπαρκές ή υστερεί σε..., με δοτ., σε Ξεν. **III.** Παθ., **1.** υπολείπομαι, μένω πίσω σε αγώνα δρόμου, σε Σοφ.· *ξεπερνιέμαι*, νικιέμαι, σε Ξεν. **2.** καθίσταμαι ανεπαρκής, υποδεέστερος, υπολείπομαι, μειονεκτώ, στον ιδ.

ἐλ-λεσχος, -ον (*ἐν, λέσχη*), αυτός που αποτελεί κοινό θέμα ομιλίας στις λέσχες, σε Ηρόδ.

Ἑλληνας, -ηνος, ό, Έλληνας· **I.** **1.** γιος του Δευκαλίωνα, σε Ησίοδ. **2.** οι *Ἑλληνες* του Ομήρ. είναι εκείνη η Θεσσαλική φυλή της οποίας ο Έλληνας ήταν ο φημισμένος αρχηγός (πρβλ. [Ἑλλάς I](#)), σε Ομήρ. Ιλ. **3.** μεταγεν., *Ἑλληνες* ήταν το κοινό όνομα για όλες τις Ελληνικές φυλές, αντίθ. προς το *βάρβαροι*, σε Ηρόδ. κ.λπ. **4.** έπειτα λέγεται για εθνικούς ή για ειδωλολάτρες ή

για χριστιανούς, αντίθ. προς τους Έβραίους, σε Κ.Δ. **II.** ως επίθ. = Έλληνικός, σε Θουκ. κ.λπ.· ακόμη και με θηλ. ουσ., σε Αισχύλ., Ευρ.

Έλληνίζω, μέλ. -σω· Παθ. αόρ. α΄ χωρίς αύξηση· μιλά ελληνικά, σε Πλάτ. — Παθ., Έλληνισθῆναι τὴν γλῶσσαν, εξελληνίζω την ομιλία και τη γλώσσα κάποιου, το να μαθαίνει Ελληνικά εξελληνίζω, σε Θουκ.

Έλληνικός, -ή, -όν (Έλλην), **I. 1.** ελληνικός, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** τὸ Έλληνικόν, οι Έλληνες περιληπτικά, σε Ηρόδ.· οι Έλληνες στρατιώτες, ο ελληνικός στρατός, σε Ξεν. **3.** τὰ Έλληνικά, η αφήγηση, η εξιστόρηση των ελληνικών ζητημάτων, σε Θουκ. **II.** αυτός που ανήκει ή ταιριάζει σε Έλληνες, σε Αριστοφ.· επίρρ. -κῶς, κατά τον ελληνικό τρόπο, σύμφωνα με τον ελληνικό τρόπο, σε Ηρόδ.

Έλλήνιος, -α, -ον, **I.** = το προηγ., σε Ηρόδ. κ.λπ. **II.** Έλλήνιον, τό, ο ναός των Ελλήνων στην Αίγυπτο, στον ίδ. **II.** Έλλανία, ή = Έλλάς, σε Ευρ.

Έλληνίς, Δωρ. Έλλανίς, -ίδος, ή, **I.** θηλ. του Έλλην, σε Αττ. **II.** Έλληνίς (ενν. γυνή), μία Ελληνίδα γυναίκα, σε Ευρ.

Έλληνιστής, -οῦ, ό (Έλληνίζω), αυτός που χρησιμοποιεί την ελληνική γλώσσα· δηλ., στην Κ.Δ. ένας Ελληνιστής, Ιουδαίος που μιλά ελληνικά.

Έλληνιστί, επίρρ., κατά τον ελληνικό τρόπο, στα ελληνικά, σε Λουκ.· Έλλ. ξυνιέναι, γνωρίζω, καταλαβαίνω ελληνικά, σε Ξεν.

Έλληνο-τάμιαι, -ων, οί, οι ταμίες, οι εισπράκτορες των Ελλήνων, δηλ. άρχοντες που έχουν οριστεί από τους Αθηναίους (477 π.Χ.) για την είσπραξη των συνεισφορών που κατέβαλαν οι ελληνικές συμμαχικές πόλεις-κράτη κατά τη διάρκεια των Περσικών πολέμων, σε Θουκ.

Έλλησποντιακός, -ή, -όν, αυτός που αναφέρεται στον Ελλήσποντο, σε Ξεν.· ομοίως και Έλλησπόντιος, -α, -ον, σε Ηρόδ., Ξεν.

Έλλησποντιάς, Ιων. -ίης (ενν. άνεμος), άνεμος που πνέει, που φυσά από τον Ελλήσποντο, δηλ. από Βορειο-Ανατολικά, σε Ηρόδ.

Έλλήσ-ποντος, ό, ο Ελλήσποντος ή η θάλασσα της Έλλης (θυγατέρας του Αθάμαντα, ο οποίος πνίγηκε εκεί μέσα)· στη σημερινή εποχή, τα Δαρδανέλλια, σε Όμηρ., Ηρόδ. κ.λπ.

έλ-λιμενίζω (έν, λιμήν), εισπράττω λιμενικούς φόρους.

έλλιμενιστής, -οῦ, ό, εισπράκτορας λιμενικών φόρων, σε Δημ.

έλλιπειν, απαρ. αόρ. β΄ του έλλείπω.

έλλιπής, -ές (έλλείπω), Παθ., ανεπαρκής, ελλιπής, αναποτελεσματικός, σε Θουκ. κ.λπ.· επίσης με δοτ.· τὸ μὴ έπιχειρούμενον άεί έλλιπές ήν τῆς δοκήσεως, οτιδήποτε δεν επιχειρήθηκε ήταν ζημία για λογαριασμό τους, σε Θουκ.· τὸ έλλιπές, ανεπάρκεια, έλλειψη, παράλειψη, αποτυχία, στον ίδ.

έλλισάμην, Επικ. αντί έλισάμην, αόρ. α΄ του λίσσομαι.

έλλιτάνευον, Επικ. αντί έλιτ-, παρατ. του λιτανεύω.

έλλόβιον, τό (έν, λοβός), αυτό που τοποθετείται στο λοβό του αυτιού, ενώτιο, σκουλαρίκι, Λατ. inauris, σε Λουκ.

έλ-λογέω (έν, λόγος), συνυπολογίζω, καταλογίζω, τεκμαίρω, σε Κ.Δ.

έλ-λόγιμος, -ον, αυτός που λογαριάζεται (έν λόγω), άξιος λόγου, σπουδαίος, ένδοξος, σε Ηρόδ., Πλάτ.

έλλοπιεύω (έλλοψ), αλιεύω, ψαρεύω, σε Θεόκρ.

έλλός ή έλλός, ό, νεαρό ελάφι, σε Ομήρ. Οδ.

έλλός, -ή, -όν, = έλλοψ, σε Σοφ.

έλ-λοχίζω (έν), στήνω ενέδρα, ενεδρεύω, παραφυλάω, παραμονεύω, σε Ευρ.· με αιτ., βρίσκομαι σε αναμονή, καιροφυλακτώ, σε Πλούτ.

έλλοψ, -οπος, άφωνος, βουβός, λέγεται για ψάρια, σε Ηρόδ.

ἐλ-λύχνιον, τό (ἐν, λύχνος), φτιλί λάμπας, σε Ηρόδ.

ἔλξις, -εως, ἡ (ἔλκω), τράβηγμα, σύρσιμο, ἔλξη, ρούφηγμα, σε Πλάτ.

ἐλοΐμην, ευκτ. Μέσ. αορ. β' του αἰρέω.

ἔλοιμι, ευκτ. αορ. β' του αἰρέω.

ἔλον, ἐλόμην, Επικ. αντί εἰλ-, Ενεργ. και Μέσ. αορ. β' του αἰρέω.

ἔλος, -εος, τό, χαμηλός τόπος κοντά σε ποτάμια, ελώδες, βαλτώδες λιβάδι, βούρκος, βάλτος, σε Όμηρ., Ηρόδ. κ.λπ.

ἐλοῦσα, **I.** μτχ. θηλ. αορ. β' του αἰρέω. **II.** ἔλουσα, αορ. α' του λούω.

ἐλώσι, Επικ. αντί ἐλῶσι, γ' πληθ. μέλ. του ἐλάυνω.

ἐλπῖδο-δότης, -ου, ὁ, αυτός που δίνει ἐλπίδες, ο ἐλπιδοφόρος, σε Ανθ.

ἐλπίζω, μέλ. Αττ. -ιῶ, αορ. α' ἤλπισα, παρακ. ἤλπικα — Παθ., αορ. α' ἠλπίσθην (ἔλπω)· **1.** προσδοκῶ, περιμένω, προσμένω, τι, σε Αισχύλ. κ.λπ.· με απαρ. μέλ. ή αορ., ἐλπίζω ή προσδοκῶ, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** λέγεται για άσχημα γεγονότα, προβλέπω, φοβούμαι, σε Σοφ. κ.λπ. **3.** με απαρ. ενεστ. σημαίνει κάτι περισσότερο από το νομίζω, πιστεύω ότι, υποθέτω, θεωρώ ότι, φρονώ, σε Ηρόδ., Αττ. **4.** με δοτ., έχω ἐλπίδα σε..., ἐλπίζω σε..., προσδοκῶ, τῆ τύχη, σε Θουκ.· εἷς τινα, ἐπί τινα, σε Κ.Δ.

ἐλπίς, -ίδος, ἡ (ἔλπω)· **I.** **1.** ἐλπίδα, προσδοκία, σε Ομήρ. Οδ.· στον πληθ., πολλῶν ῥαγείσῶν ἐλπίδων, μετά το ναύαγιο πολλῶν ἐλπίδων, σε Αισχύλ.· με γεν. υποκ. και αντικ., Πελοποννησίων τὴν ἐλπίδα τοῦ ναυτικοῦ, η εναπόθεση ἐλπίδας των Πελοποννησίων στο ναυτικό τους, σε Θουκ. **2.** αντικείμενο ἐλπίδας, στήριγμα, Ὁρέστης, ἐλπίς δόμων, σε Αισχύλ. **II.** υπόνοια, υποψία, φόβος, στον ιδ.

ἔλπω, **I.** μόνο σε ενεστ., κάνω κάποιον να ἐλπίζει, πάντας ἔλπει, τρέφει τους πάντες με ἐλπίδα, τους κάνει να ἐλπίζουν, σε Ομήρ. Οδ. **II.** Μέσ., ἔλπομαι, Επικ. ἐέλπομαι· γ' ενικ. παρατ. ἤλπετο, Επικ. επίσης ἔλπετο και ἐέλπ- παρακ. ἔολπα· γ' ενικ. υπερσ. ἐώλπει· **1.** ἐλπίζω, προσδοκῶ, τρέφω ἐλπίδες, σε Όμηρ., Ηρόδ.· ὅπως το Αττ. ἐλπίζω, **2.** περιμένω, αναμένω με ανησυχία, φοβούμαι, σε Όμηρ., Ηρόδ. **3.** γενικά, νομίζω, θεωρώ, υποθέτω, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐλπωρή, ἡ, Επικ. τύπος του ἐλπίς, σε Ομήρ. Οδ.

ἔλσαι, απαρ. αορ. α' του εἶλω· ἔλσας, μτχ.

ἔλῤμα, -ατος, τό (ἐλύω), καλαπόδι ή στέλεχος, κορμός αρότρου, πάνω στον οποίο στερεωνόταν το υνί, Λατ. dent-ale, σε Ησιόδ.

ἔλῤτρον, τό (ἐλύω **II**)· **I.** **1.** θήκη δόρατος, σε Αριστοφ. **2.** το σώμα ως περικάλλυμα της ψυχής, σε Πλάτ. παρά Λουκ. **II.** μέρος για συγκέντρωση νερού, δεξαμενή, σε Ηρόδ.

ἐλύω, Αττ. ἔλῤω, κυλώ (πρβλ. [εἰλύω](#))· **I.** μόνο σε Παθ. αορ. α' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη, κύλησε στο ἔδαφος, στο χῶμα, σε Ομήρ. Ιλ.· προπάραιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἐλυσθεῖς, κουβαρασμένος, κουλουριασμένος μπροστά στα πόδια του Ἀχιλλέα, στο ιδ.· ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεῖς, αυτός που ζάρωσε, κουλουριάστηκε, διπλώθηκε κάτω από (την πίεση) της κοιλιάς, του στομαχιού, σε Ομήρ. Οδ. **II.** = εἰλύω, τυλίγω, περιτυλίγω, διπλώνω, περιβάλλω, καλύπτω, σε Απολλ. Ρόδ.

ἔλωρ, τό, μόνο σε ονομ. και αιτ. ενικ. και πληθ. (ἐλεῖν)· **I.** λάφυρο, λεία, κέρδος, αρπαγή, βορά, λέγεται για άταφα πτώματα, σε Όμηρ. **II.** στον πληθ., Πατρόκλοιο ἔλωρα, τιμωρία για το φόνο του Πατρόκλου, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐλώριον, τό, = το προηγ., σε Ομήρ. Ιλ.

ἐμᾶθον, αορ. β' του μανθάνω.

ἐμάνην[ᾱ], αορ. β' του μαίνομαι.

ἐμάρνατο, γ' ενικ. παρατ. του μάρναμαι.

ἐμᾶσάμην, ἀόρ. α΄ του *μαίομαι*.

ἐμαντοῦ, ἐμαντῆς, Ἰων. **ἐμεουτοῦ** (ἢ **ἐμουτοῦ**), **-ῆς**· αυτοπαθ. αντων. α΄ προσ., του εαυτού μου, εμού του ιδίου· χρησιμ. μόνο σε γεν., δοτ. και αιτ. ενικ., σε Όμηρ. κ.λπ.

ἐμβᾶ, Αττ. αντί *ἐμβηθι*, προστ. αορ. β΄ του *ἐμβαίνω*.

ἐμβάδιον[ᾶ], τό, υποκορ. του *ἐμβάς*, σε Αριστοφ.

ἐμβᾶδόν, επίρρ. (*ἐμβαίνω*), πεζή, περπατώντας, απ' την ξηρά, σε Όμηρ. Ἰλ.

ἐμ-βαίνω, μέλ. *-βήσομαι*, παρακ. *-βέβηκα*, ομηρ. *μτχ. βεβαῶς*, ἀόρ. β΄ *ἐνέβην*, Επικ. γ΄ ενικ. *ἐμβη*, δυϊκ. *ἐμβητον* (ἐν)· **I. 1.** εισέρχομαι, μπαίνω, *μή τις ἐμβήη*, δεν αφήνω κανέναν να διεισδύσει, τον εμποδίζω (να αναμειχθεί), σε Όμηρ. Ἰλ. **2.** προχωρώ μπροστά, προχωρώ, τρέχω γρήγορα, *ἐμβητον*, λέει στα ἄλογά του ο Αντίλοχος, στο ίδ.· *ἐμβα*, εμπρός, προχώρα, σε Ευρ. **3.** εισέρχομαι σε πλοίο, επιβιβάζομαι, μπαίνω, μπαρκάρω, σε Όμηρ. κ.λπ.· παρακ., έχω ιππεύσει, έχω καβαλικεύει, *ἐμβεβαῶς ἵπποισι*, σε Όμηρ. Ἰλ.· επίσης με αιτ., *Ἴλιον ἐμβεβῶς*, σε Ευρ. **4.** πατώ πάνω σε κάτι, με δοτ., σε Όμηρ. Οδ., Αισχύλ. **5.** αναλαμβάνω, αρχίζω, επιχειρώ, *εἰς κίνδυνον*, σε Ξεν.· με αιτ., *ἐμβ. κέλευθον*, σε Ευρ., Πλάτ. **6.** σπανίως με γεν., πατώ πάνω σε κάτι, *γῆς ὄρων*, σε Σοφ. **7.** στους Ποιητές, με αιτ. του μέσου της κίνησης (πρβλ. [βαίνω](#) II. 3), *ἐμβήσει* (β΄ ενικ.) *πόδα*, σε Ευρ. **II.** Μτβ. σε ἀόρ. α΄ *ἐνέβησα*, παρεμβαίνω, διακόπτω, σε Όμηρ. Οδ., Ευρ.· *ἐμβῆσαι τινα εἰς φροντίδα*, βάζω κάποιον σε ἔγνοιες, τον κάνω να ανησυχεί, σε Ηρόδ.

ἐμ-βάλλω, μέλ. *-βάλλω*, παρακ. *-βέβληκα*, ἀόρ. β΄ *ἐνέβαλλον* (ἐν)· **I. 1.** ρίχνω, ρίχνω μέσα, σε Όμηρ. Ἰλ. κ.λπ.· *ἐμβ. τινὰ εἰς τὸ δεσμοκτήριον*, ρίχνω κάποιον μέσα στη φυλακή, σε Δημ.· *ἐμβαλλε χεῖρα δεξιάν*, ως σημάδι, εγγύηση καλής πίστης, σε Σοφ. **2.** *ἐμβ. τινί τι θυμῶ*, βάζω κάτι μέσα στο μυαλό κάποιου, σε Όμηρ.· ομοίως και *ἐμβ. ἡμερον, μένος τινί*, στον ίδ.· *βουλήν ἐμβ. περί τινος*, δίνω συμβουλή σε κάποιον για κάτι, συμβουλεύω, σε Ξεν. **3.** ρίχνω προς, πάνω ή εναντίον κάποιου, επιρίπτω, *νηϊ κεραυνόν*, σε Όμηρ. Οδ.· *ἐμβ. πληγᾶς*, καταφέρνω, επιφέρω χτυπήματα, σε Ξεν.· *ἐμβ. πῦρ*, το χρησιμοποιώ, σε Θουκ.· μεταφ., *ἐμβ. φόβον τινί*, προξενώ φόβο σε κάποιον, Λατ. *incutere timorem*, σε Ηρόδ. **II. 1. α)** αμτβ. (ενν. *στρατόν*), πραγματοποιώ επιδρομή ή εισβολή, εισβάλλω, εφορμώ, στον ίδ. **β)** γενικά, συντριβώ, παραβιάζω, ξεσπώ, εκρήγνυμαι, ορμώ, εισορμώ, σε Αισχίν.· *ἐμβάλωμεν εἰς ἄλλον λόγον*, σε Ευρ. **2.** χτυπώ, πλήττω, προσβάλλω πλοίο με το ἐμβολο, εξαπολύω επίθεση ή το εμβολίζω, με δοτ., σε Ηρόδ., Θουκ. **3.** *κόπη ἐμβάλλειν* (ενν. *χεῖρας*), τοποθετούμαι στο κουπί, Λατ. *incumbere remis*, σε Όμηρ. Οδ.· και το *ἐμβάλλειν* μόνο του, τραβῶ κουπί δυνατά, σε Αριστοφ. **4.** λέγεται για ποταμό, αδειάζω, χύνομαι, εκβάλλομαι, σε Πλάτ. **III. 1.** Μέσ., πετώ κάτι που ανήκει σε άλλον, σε Δημ. **2.** μεταφ., *ἐμβάλλεσθαί τι θυμῶ*, το βάζω στο μυαλό του, το λαμβάνω υπ' ὄψιν, σε Όμηρ. Ἰλ. **3.** με γεν., *ἐμβάλλεσθε τῶν λαγῶν*, ριχτείτε πάνω στο κρέας του λαγού, σε Αριστοφ. **IV.** Παθ., λέγεται για πλοία, εξαπολύω επίθεση, σε Θουκ.

ἐμβαμμα, -ατος, τό (**ἐμβάπτω**), σάλτσα, ζωμός, σε Ξεν.

ἐμβαπτίζω, = το επόμ., σε Πλούτ.

ἐμ-βάπτω, μέλ. *-ψω* (ἐν), βουτώ μέσα, βυθίζω, σε Αριστοφ.

ἐμβᾶς, -άδος, ἢ (**ἐμβαίνω**), τσαρούχι, τσόκαρο, ξυλοπάπουτσο, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

ἐμβᾶς, *μτχ. αορ. β΄ του ἐμβαίνω*.

ἐμ-βᾶσιλεύω, μέλ. *-σω* (ἐν), βασιλεύω σε έναν τόπο ή είμαι βασιλιάς μεταξύ άλλων βασιλέων, με δοτ., σε Όμηρ.

ἐμβάσις, -εως, ἡ (ἐμβαίνω), · **1.** μέρος στο οποίο κάποιος προχωρά, βηματίζει, επιβαίνει, *ἐμβασις ποδός*, δηλ. το παπούτσι, σε Αισχύλ. **2.** πόδι, οπλή, νύχι (αλόγου), σε Ευρ. **3.** λουτρό, σε Ανθ.

ἐμβάσι-χυτρος, ὁ, αυτός που μπαίνει στη χύτρα, στην κατσαρόλα, όνομα ποντικού, σε Βατραχομ.

ἐμ-βᾶτεύω, μέλ. -σω (*ἐμβάτης*)· **I.** εισέρχομαι, μπαίνω ή πατώ μέσα, συχνάζω σε ένα μέρος, το στοιχειώνω, με αιτ., λέγεται για προστάτες θεούς, σε Αισχύλ. κ.λπ. · με γεν. απλώς, βάζω το πόδι μου επάνω, σε Σοφ. **II.** *ἐμβατ. κλήρους*, λαμβάνω, τους ακοπτώ, σε Ευρ. · ομοίως και, *ἐμβ. εἷς τι*, σε Δημ.

ἐμβᾶτήριος, -ον (ἐμβαίνω), αυτός που ταιριάζει στην προέλαση, που συνοδεύει την πορεία· *ἐμβ. παιάν*, είδος πολεμικής όρχησης, εμβατήριο, σε Πλούτ.

ἐμβάτης[ᾶ], -ου, ὁ (ἐμβαίνω), μποτάκι από τσόχα, σε Ξεν.

ἐμβάφιον, τό (ἐμβάπτω), ρηχό αγγείο, σκεύος για σάλτσες ή ζωμούς, σε Ηρόδ.

ἐμβέβᾶα, Επικ. παρακ. του *ἐμβαίνω* — **ἐμβέβᾶσαν**, γ' πληθ. υπερσ.

ἐμβη, Επικ. αντί *ἐνέβη*, γ' ενικ. αορ. β' του *ἐμβαίνω*· **ἐμβητον**, γ' δυϊκ. ·

ἐμβήη αντί *ἐμβῆη*, γ' ενικ. υποτ.

ἐμβιβάζω, Αττ. μέλ. -βιβῶ, **1.** Μτβ. του *ἐμβαίνω*, βάζω μέσα, εισάγω, ρίχνομαι, σε Πλάτ. · βάζω σε πλοίο, επιβιβάζω, φορτώνω, σε Θουκ., Ξεν. **2.** οδηγώ, άγω, σε Ευρ., Δημ.

ἐμβλεμμα, -ατος, τό, βλέμμα κατ' ευθείαν προς κάτι, κοίταγμα, «κάρφωμα» κατά πρόσωπο, σε Ξεν.

ἐμ-βλέπω, μέλ. -ψω (*έν*), κοιτώ κατά πρόσωπο, κοιτάζω, ατενίζω, βλέπω προς, παρατηρώ, *τινί ή εἷς τινα*, σε Πλάτ. · απόλ., σε Ξεν.

ἐμβλημα, -ατος, τό (ἐμβάλλω), παρεμβολή, *τό εἷς τὸν σίδηρον ἔμβλ.*, το κοντάρι που προσαρμόζεται στη λόγχη, σε Πλούτ.

ἐμ-βοάω, μέλ. -ήσομαι (*έν*), επικαλούμαι, φωνάζω, κραυγάζω προς, *τινί*, σε Ξεν. · απόλ., σε Θουκ.

ἐμβολεύς, -έως, ὁ (ἐμβάλλω), οτιδήποτε τοποθετείται, μπήγεται, μπαίνει μέσα, καρφώνεται (π.χ. πάσσαλος, ἐμβολο)· σκαλιστήρι για την καλλιέργεια φυτών, σε Ανθ.

ἐμβολή, ἡ (ἐμβάλλω), **I.** τοποθέτηση κάποιου πράγματος στο χώρο που του ανήκει, ένθεση γράμματος ή ψηφίου, σε Πλάτ. **II.** αμτβ., **1.** διάρρηξη, εισβολή στη χώρα των εχθρών, επιδρομή, λεηλασία, διαρπαγή, σε Ξεν. **2.** έφοδος, επίθεση, επέλαση, σε Ευρ. · ιδίως επίθεση (εμβολισμός), σύγκρουση πλοίου επάνω σε άλλο, σε Αισχύλ., Θουκ. · *ἐμβολαῖς χαλκόστομοις*, με τραντάγματα χάλκινων αιχμών, σε Αισχύλ. **3.** χτύπημα βολής, σε Ευρ. **4.** πέρασμα, είσοδος, διάβαση, σε Ηρόδ., Ξεν. **III.** η κεφαλή, η δοκός του πολιορκητικού κριού, σε Θουκ.

ἐμβόλιμος, -ον (ἐμβάλλω), αυτός που παρεμβάλλεται, ο παρείσακτος, σε Ηρόδ.

ἐμβολος, ὁ ή ἐμβολον, τό (ἐμβάλλω), **1.** οτιδήποτε τόσο μυτερό ή αιχμηρό, ώστε να ωθείται, να μπήγεται εύκολα μέσα σε κάτι άλλο (π.χ. ο πάσσαλος)· *τῆς χώρης ἔμβολον*, «γλώσσα» ξηράς, σε Ηρόδ. **2. α)** στα πολεμικά πλοία, η αιχμηρή άκρη ή το ἐμβολο ενός πολεμικού πλοίου, αρσ. σε Ηρόδ., ουδ. σε Θουκ. **β)** *οἱ ἔμβολοι*, βήμα της Ρωμαϊκής αγοράς που κοσμούνταν με ἐμβολα, σε Πλούτ. **3.** σφηνοειδής, τριγωνικού σχήματος, ἐμβολοειδής παράταξη στη μάχη, Λατ. *cuneus*, ουδ., σε Ξεν. **4.** μάνταλο, σύρτης, μοχλός πόρτας, ουδ., σε Ευρ.

ἐμ-βρᾶδύνω[υ], μέλ. -ῦνω, (ἐν) χρονοτριβῶ, καθυστερώ σε κάτι, τινί, σε Λουκ.

ἐμ-βρᾶχυ (ἐν), επίρρ., εν συντομία, βραχυλογικά, με λίγα λόγια, σε Αριστοφ., Πλάτ.

ἐμ-βρεφος, -ον (ἐν), ὅμοιος με βρέφος, βρεφικός, σε Ανθ.

ἐμβριθής, -ές (ἐν, **βρίθω**)· **1.** βαρύς, σε Ηρόδ., Πλάτ. **2.** μεταφ., ὅπως το Λατ. gravis, βαρύς, σοβαρός, σπουδαίος, σε Πλούτ. **3.** με αρνητική σημασία, βαρύς, επαχθής, θλιβερός, οδυνηρός, σε Αισχύλ.

ἐμ-βρῆμαόμαι (ἐν), αποθ. με Μέσ. και Παθ. αόρ. **I. 1.** ξεφυσῶ, ρουθουνίζω, λέγεται για ἄλογα, σε Αισχύλ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, συγκινούμαι βαθιά, οργίζομαι, αγανακτώ, σε Κ.Δ. **II.** με δοτ. προσ., συμβουλεύω, προειδοποιῶ, επιπλήττω, κατασαδιάζω, αποπαίρνω, στο ίδ.

ἐμ-βροντάομαι (ἐν, **βροντάω**), Παθ., πλήττομαι από αστραπή, κεραυνοβολούμαι, σε Ξεν.

ἐμβρόντητος, -ον, κεραυνόπληκτος, ναρκωμένος, ζαλισμένος, έκθαμβος, αναίσθητος, κατάπληκτος, ηλίθιος, μωρός, Λατ. attonitus, σε Ξεν., Δημ.

ἐμ-βρύ-οικος[υ], -ον (ἐν, **βρύον, οἰκέω**), αυτός που κατοικεί σε θαλάσσια βρύα, σε Ανθ.

ἐμβρυον, τό (ἐν, **βρύω**),· **I.** νεογνό, νεογέννητο, κήμα, σε Ομήρ. Οδ. **II.** το ἐμβρυο στην κοιλιά πριν από τον τοκετό, Λατ. foetus, σε Αισχύλ.

ἐμβύθιος, -α, -ον ἢ -ος, -ον (ἐν, **βυθός**), αυτός που βρίσκεται στο βυθό, στον πυθμένα της θάλασσας, σε Ανθ.

ἐμ-βύω[υ], μέλ. -ύσω (ἐν), παραγεμίζω, στουμπώνω, φράζω, βουλώνω κάτι, σε Αριστοφ.

ἐμέγηρα, αόρ. α΄ του *μεγαίρω*.

ἔμεινα, αόρ. α΄ του *μένω*.

ἐμέθεν, ἐμείο, Επικ. γεν. του *ἐγώ*.

ἐμέλλησα, αόρ. α΄ του *μέλλω*.

ἐμέμηκον, Επικ. αναδιπλ. αορ. β΄ του *μηκάομαι*.

ἐμέμικτο, γ΄ ενικ. Παθ. υπερσ. του *μίννυμι*.

ἐμέν, ποιητ. αντί *έσμέν*, α΄ πληθ. του *εἰμί* (sum).

ἔμεν, ἔμεναι, Επικ. αντί *εἶναι*, απαρ. του *εἰμί* (sum).

ἔμεν, ἔμεναι, Επικ. αντί *εἶναι*, απαρ. αορ. β΄ του *ἴημι*· **ἔμενος**, Μέσ. μτχ.

ἐμέο, Επικ. γεν. του *ἐγώ*.

ἐμέσαι, αόρ. α΄ του *ἐμέω*.

ἐμετικός, -ή, -όν, αυτός που προκαλεί εμετό, εμετοκαθαρτικός, λέγεται στους Ρωμαίους, σε Πλούτ.

ἔμετος, ὁ (**ἐμέω**), εμετός, ξέρασμα, Λατ. vomitus, σε Ηρόδ.

ἐμεῦ, Επικ. γεν. του *ἐγώ*· **ἐμεῦς**, Δωρ.

ἐμέω, παρατ. *ἤμουν*, Ιων. *ἤμεον*, μέλ. *ἐμέσω*, Αττ. *ἐμῶ*, Μέσ. *ἐμοῦμαι*· αόρ. α΄

ἤμεσα, Επικ. *ἔμεσα*· παρακ. *ἐμήμεκα*· κάνω εμετό, ξερνώ, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.

κ.λπ.· *απόλ.*, κάνω εμετούς, εἶμαι ἄρρωστος, σε Ηρόδ., Αττ.· *ἐμ. πτίλω*,

προκαλώ εμετό με φτερό, σε Αριστοφ.

ἐμεουτοῦ, Ιων. αντί *ἐμαντοῦ*.

ἔμηνα, αόρ. α΄ του *μαίνομαι* με μτβ. σημασία.

ἔμικτο, γ΄ ενικ. Επικ. Παθ. αόρ. β΄ του *μίννυμι*.

ἐμίν, ἐμίνγα, Δωρ. αντί *ἐμοί, ἐμοίγε*, δοτ. του *ἐγώ*.

ἐμ-μαίνομαι (ἐν), αποθ., γίνομαι ἐξαλλος, εξοργίζομαι με κάτι, με δοτ., σε Κ.Δ.

ἐμ-μαλλος, -ον (ἐν), μάλλινος, χνουδάτος, μαλλιαρός, χνουδωτός, σε Λουκ.

ἐμ-μᾶνης, -ές (ἐνμανιάων), παράφρων, τρελός, μαινόμενος, μανιώδης, αυτός που παραληρεί, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.

ἐμ-μᾶπέως, επίρρ., γρήγορα, ταχέως, πάραυτα, βιαστικά, εσπευσμένα, στα γρήγορα, σε Όμηρ. (πιθ. από τα *μαπέειν, μάρπτω*, αρπάζω, πιάνω, δράττομαι με προθυμία).

ἐμ-μάττομαι, αποθ., ζυμώνω μέσα, εντυπώνω μέσα, σε Αριστοφ.

ἐμ-μάχομαι[ᾶ], (έν), αποθ., πολεμώ μέσα σε κάτι, σε Ηρόδ.

ἐμ-μειδιάω, μέλ. -άσω [ᾶ], (έν), γελώ ή χαμογελώ για κάτι, σε Ξεν.

ἐμμέλεια, ή (ἐμμελής), αρμονία μουσική ή ομιλία· μεγαλοπρεπής τραγική όρχηση, σε Πλάτ.· το μέλος, η μελωδία αυτής της όρχησης, σε Ηρόδ.

ἐμ-μελετάω, μέλ. -ήσω (έν), γυμνάζω ή ασκώ κάποιον σε κάτι, σε Πλάτ.

ἐμμελέτημα, -ατος, τό, γύμνασμα, άσκηση, σε Ανθ.

ἐμ-μελής, -ές (έν, μέλος), **I.** αυτός που ηχεί, ακούγεται ομοιόμορφα, σε συμφωνία, ως προς το ρυθμό ή το διάστημα, αρμονικός, μελωδικός, εύρυθμος, σύμμετρος, σε Πλούτ. **II.** μεταφ. λέγεται για πρόσωπα, σε συμφωνία, σε ρυθμό ή σε ομοφωνία, αρμόδιος, κατάλληλος, ενδεδειγμένος, χρήσιμος, σε Πλάτ.· χαριτωμένος, κομψός, στον ίδ. **III.** επίρρ. -λῶς, Ιων. -έως, ομοφώνως, καταλλήλως, όπως αρμόζει, σε Σιμων., Πλάτ.

ἐμ-μεμαός, -υῖα, -ός (έν, *μάω), σε βιασύνη, ένθερμος, ανυπόμονος, φλογερός, παθιασμένος, βιαστικός, φουριόζος, λέγεται για πρόσωπα, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐμ-μέμονα (έν), είμαι κυριευμένος από πάθος, σε Σοφ.

ἔμμεν, ἔμμεναι, Επικ. αντί *είναι*, απαρ. του *είμι* (sum).

ἐμμενής, -ές, σταθερός· ουδ., *έμμενές* ως επίρρ., *έμμενές αίεί*, συνεχώς, αδιαλείπτως, διαρκώς, σε Όμηρ.· ομοίως και *έμμενέως*, σε Ησιόδ.

ἐμ-μένω, μέλ. -μενῶ (έν)· **1.** διαμένω σε ένα μέρος, σε Θουκ. **2.** παραμένω, είμαι σε ετοιμότητα ή αναμονή, μένω σταθερός, μένω πιστός στο λόγο ή στον όρκο μου κ.λπ., με δοτ., σε Ηρόδ., Αττ.· επίσης, *έμμ. έν σπονδαῖς*, σε Θουκ.· απόλ., παραμένω σταθερός, πιστός, σε Ευρ. **3.** λέγεται για πράγματα, παραμένω σταθερός, κρατιέμαι δυνατά, συγκρατιέμαι, στερεώνομαι, διατηρούμαι, εξακολουθώ, σε Αισχύλ. κ.λπ.

ἐμμετρία, ή, αρμόζον ή κατάλληλο μέτρο, αναλογία, συμμετρία, σε Πλάτ.

ἐμ-μετρος, -ον (έν, μέτρον), **I.** αυτός που βρίσκεται εντός μέτρου, σύμμετρος, ανάλογος, κατάλληλος, μετριοπαθής, σε Πλάτ. **II.** μετρικός, στιχηρός, στον ίδ.

ἐμμετρότης, -ητος, ή, αναλογία, συμμετρία, σε Αρισταίν.

ἐμ-μηνος, -ον (έν, μήν), αυτός που διαρκεί ένα μήνα, αυτός που τελειώνει ή πληρώνεται κάθε μήνα, ο μηνιαίος, σε Σοφ., Θεόκρ.

ἐμ-μητρος, -ον (έν, μήτρα), αυτός που έχει ψίχα μέσα του (λέγεται για δέντρο ή ξύλο), σε Θεόκρ.

έμμί, Αιολ. αντί *είμι* (sum).

ἐμ-μίγνῦμαι (έν), **I.** Παθ., αναμειγνύομαι ή ανακατεύομαι μέσα σε, σε Αισχύλ. **II.** αμτβ. στην Ενεργ., συναντώ, σμίγω, με δοτ., σε Σοφ.

ἐμ-μισθος, -ον (έν), αυτός που πληρώνεται, που παίρνει μισθό, μισθωτός, σε Θουκ.

ἐμμονή, ή (ἐμμένω), επιμονή, σταθερότητα, *τινος*, σε Πλάτ.

ἐμμονος, -ον (ἐμμένω), αυτός που επιμένει σταθερά, ακλόνητος, διαρκής, σε Ξεν.· *έμμ. τινι*, ο σταθερός σε κάτι, στον ίδ.

έμμορα, παρακ. β' του *μείρομαι*.

ἔμ-μορος, -ον (έν, μείρομαι), · **I.** αυτός που έχει μερίδιο σε κάτι, που έχει προικιστεί με αυτό, με γεν., σε Ομήρ. Οδ. **II.** (μόρος) τυχερός, καλόμοιρος, σε Ανθ.

ἔμ-μορφος, -ον (έν, μορφή), υλική, σωματική μορφή, σχηματισμένος, σε Πλούτ.

ἔμ-μοτος, -ον (έν, μοτός), αυτός που έχει πληγή στην οποία πρέπει να τοποθετηθεί ξαντό με φάρμακο· μεταφ., ἔμμοτον τῶν δ' ἄκος, θεραπεία για την επούλωση τέτοιων πληγών, σε Αισχύλ.

ἔμ-μοχθος, -ον (έν), κοπιώδης, επίπονος, κουραστικός, βίοτος, σε Ευρ.

ἔμ-μυέω, μέλ. -ήσω (έν), μυώ, κατηγώ — Παθ., μῶν ἐνεμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα· μήπως μυήθηκες σε αυτά τα φοβερά μυστήρια με αυτό το άθλιο, φθαρμένο πανωφόρι, σε Αριστοφ.

ἔμνησα, αόρ. α' του μιμνήσκω· ἐμνήσθην, Παθ. αόρ. α'.

ἔμνώοντο, Επικ. αντί ἐμῶντο, γ' πληθ. παρατ. του μνάομαι.

ἔμοί, δοτ. του ἐγώ.

ἔμολον, αόρ. β' του βλώσκω.

ἔμός, -ή, -όν, κτητ. αντων. του α' προσ. (ἐγώ, ἐμοῦ), δικός μου, Λατ. meus, σε Όμηρ. κ.λπ.· σε κράση με το Άρθρο, οὔμός, τοῦμόν, τοῦμοῦ, τῶμῳ, τῶμά· **1.** για να ενισχύσει την έννοια του κτήτορα, ἐμόν αὐτοῦ, δικό μου, προσωπικό μου ή είμαι ο ιδιοκτήτης, ο κτήτοράς του, σε Ομήρ. Ιλ.· τὸν ἐμόν αὐτοῦ βίον, σε Αριστοφ. **2.** ως αντικ., σε εμένα, σε ό,τι αφορά εμένα, ως προς εμένα, ἐμῆ ἀγγελίῃ, σε Όμηρ.· τὴν ἐμὴν αἰδῶ, σεβασμός σε εμένα, σε Αισχύλ.· αἱ ἐμαὶ διαβολαί, συκοφαντίες, δυσφημήσεις εναντίον μου, σε Θουκ.· τοῦμόν αἷμαπατρός, το αίμα του χύθηκε εξαιτίας μου, σε Σοφ. **3.** τὸ ἐμόν, τὰ ἐμά, η περιουσία μου, η ιδιοκτησία μου, σε Αριστοφ. κ.λπ.· επίσης, τὰ ἐμά ή τὸ ἐμόν, το μέρος μου, οι υποθέσεις μου, το συμφέρον μου, οὔτω τὸ ἐμόν ἔχει, έτσι έχουν τα πράγματα με εμένα, σε Ηρόδ.· ἔρρει τῶμά, σε Ξεν.· απ' όπου περιφραστικά αντί ἐγώ ή ἐμέ, σε Σοφ.· ή απόλ., τό γε ἐμόν, τὸ μὲν ἐμόν, εκ μέρους μου, σε ό,τι με αφορά, σε Ηρόδ. κ.λπ. **4.** ή ἐμή (ενν. γῆ), η χώρα μου, η πατρίδα μου, σε Θουκ.

ἔμοῦμαι, Μέσ. μέλ. του ἐμέω.

ἔμπᾶ, επίρρ., βλ. [ἔμπᾶς](#).

ἔμπᾶγεις, μτχ. Παθ. αορ. β' του ἐμπήγνυμι.

ἔμπάζομαι, (πιθ. από το ἔμπαιος), αποθ., μόνο σε ενεστ., ασχολούμαι με κάτι, δίνω προσοχή, προσέχω, μεριμνώ, φροντίζω, νοιάζομαι, ενδιαφέρομαι για κάτι, με γεν., σε Όμηρ.· ἀπαξ (σε μία περίπτωση μόνο), με αιτ. προσ., σε Ομήρ. Ιλ.

ἔμ-πᾶθής, -ές (πάθος), αυτός που βρίσκεται σε κατάσταση συγκίνησης ή ψυχικής ταραχής, αυτός που επηρεάζεται πολύ από ένα πράγμα, μοχθηρός, κακιασμένος, σε Πλούτ.

ἔμπαιγμα, τό και ἔμπαιγμονή, ή, ειρωνεία, κοροϊδία, εμπαιγμός, εξαπάτηση, σε Κ.Δ.

ἔμ-παίζω, μέλ. -ζομαι (έν)· **I.** περιπαίζω, περιγελώ, Λατ. illudere, τινί, σε Ηρόδ.· απόλ., σε Σοφ. **II.** παίζω μέσα ή σε ένα μέρος, με δοτ., σε Ευρ.

ἔμπαίκτης, -ου, ό, είρωνας, απατεώνας, σε Κ.Δ.

ἔμπαίζαι, απαρ. αόρ. α' του ἐμπαίζω.

ἔμπαιος, -ον (Α), ειδήμων ή εκπαιδευμένος σε κάτι, με γεν., σε Ομήρ. Οδ. (πιθ. από τα ἐν, πάομαι).

ἔμ-παιος, -ον (Β), (παίω), αυτός που ξεσπά ξαφνικά, αιφνίδιος, σε Αισχύλ.

ἐμπαίω, μέλ. -παίσω ἢ -παιήσω· **I.** κτυπῶ κάτι μέσα, μπήγω, καρφώνω, κάνω κάτι ανάγλυφο, σφυρηλατῶ, σε Αθῆν. **II.** αμτβ., ξεσπῶ πάνω σε, επέρχομαι, με δοτ., σε Σοφ.

ἐμ-πακτόω, μέλ. -ώσω (έν), κλείνω κάτι παραγεμίζοντάς το ἢ με στεγανοποίηση, καλαφατίζω, σε Ηρόδ.

ἐμ-πᾶλάσσομαι, Παθ., εμπλέκομαι, περιπλέκομαι, μπερδεύομαι, σε Ηρόδ.· απόλ., ἐμπαλασσόμενοι, μπερδεμένοι ο ἕνας με τον ἄλλο, σε Θουκ.

ἐμπᾶλῖ, ποιητ. αντί του επομ., σε Ανθ.

ἐμ-πᾶλιν, (έν), επίρρ., **I.** στον Αττ. και πεζό λόγο συχνά μαζί με ἄρθρο, τὸ ἐμπαλιν ἢ τοῦμπαλιν, τὰ ἐμπαλιν ἢ τᾶμπαλιν· προς τα πίσω, πίσω, ὀπισθεν, ανάποδα, σε Ὑμν. Ομηρ., Ησιόδ. κ.λπ. **II.** αντιθέτως, σε αντίθετη κατεύθυνση, αντίστροφα, ἐκ τοῦμπαλιν, από την αντίθετη πλευρά, σε Θουκ. **2.** με γεν., αντίθετα προς, αντιστρόφως, σε Ηρόδ.· τοῦμπ. οὐ βούλονται, σε Ξεν.

ἐμ-πᾶνηγυρίζω, μέλ. -σω (έν), πραγματοποιῶ συγκέντρωση ἢ δημόσια συνάθροιση.

ἐμ-παρέχω, μέλ. -ζω (έν), παραδίδω κάτι στα χέρια κάποιου ἄλλου, καταλείπω στην εξουσία του να γίνει, αφήνω, εγκαταλείπω, με απαρ., σε Θουκ.

ἐμ-παροινέω (έν), φέρομαι σαν μεθυσμένος, παραφέρομαι, σε Λουκ.

ἐμπᾶς, Επικ. **ἐμπης**, ποιητ. επίσης **ἐμπᾶ**, επίρρ., παρ' ὅλα αυτά, ωστόσο, μολονότι, σε Ομηρ.· με ἄρνηση, καθόλου, στον ίδ.· μετά από μτχ. μαζί με περ, ὅπως το ὅμως, πίνοντά περ ἐμπης, παρόλο που ἦταν απασχολημένος με το πιτό, σε Ομηρ. Ιλ.· ομοίως και σε Τραγ., εν πάσει περιπτώσει, παρ' ὅλα αυτά, εντούτοις.

ἐμ-πάσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -πάσω [ᾶ], (έν), ρίχνω, σκορπίζω κάτι μέσα σε κάτι ἄλλο, σε Πλάτ.· μεταφ., υφαίνω διακοσμητικά σχέδια σε κομμάτι υφάσματος, σε Ομηρ. Ιλ.

ἐμ-πᾶτέω, μέλ. -ήσω (έν), προχωρῶ μέσα ἢ εισέρχομαι σε ἕνα μέρος, εισβάλλω, καταπατῶ, με αιτ., σε Αισχύλ.

ἐμπεδα, επίρρ., βλ. **ἐμπεδος**.

ἐμπεδ-ορκέω, μέλ. —ήσω, μένω σταθερός στον ὄρκο μου, σε Ηρόδ., Ξεν.

ἐμ-πεδος, -ον (έν, πέδον), **I.** αυτός που βρίσκεται στο ἔδαφος, ακίνητος, ἀκαμptos, ἀκλόνητος, ἀσάλευτος, στέρεος, σε Ομηρ.· λέγεται για γεγονότα, βέβαιος και σίγουρος, δεδομένος, ἀδιάσειστος, σε Ομηρ. Οδ. **2.** λέγεται για χρόνο, διαρκής, συνεχής, ἀδιάκοπος, μόνιμος, σε Ομηρ. **II.** ουδ. ἐμπεδον ως επίρρ., μένειν ἐμπεδον, σταθερά, σε Ομηρ. Ιλ.· θέειν ἐμπεδον, συνεχές τρέξιμο, τρέξιμο χωρίς ἀνάπαυση, χωρίς διακοπή, στο ίδ.· επιτετ., ἐμπεδον αἰέν, στο ίδ.· ομοίως και σε πληθ., τίκτει δ' ἐμπεδα μῆλα, τα κοπάδια γεννούν τακτικά, ἀνελλιπώς, σε Ομηρ. Οδ.· επίσης σε Αττ. ποιητές, λέγεται για ἀσφάλεια ἢ βεβαιότητα, σε Σοφ.· ἀλλά συχνότερα, ἐμπέδως, σε Αισχύλ., Σοφ.

ἐμπεδῶ, παρατ. ἡμπεδουν, μέλ. -ώσω, στερεώνω κάτι στο ἔδαφος· γενικά, καθιστῶ κάτι σταθερό και στέρεο, εδραιώνω, παγιώνω, σε Ευρ., Ξεν.

ἐμπειράμος, -ον, ποιητ. αντί ἐμπέραμος.

ἐμπειρία, ἢ, 1. ἐμπειρία, πείρα, σε Ευρ., Θουκ. κ.λπ. **2.** με γεν. πράγμ., ἐμπειρία, γνωριμία, γνώση κάποιου ἀντικειμένου, σε Θουκ. κ.λπ.· επίσης, ἐμπ. περί τι, σε Ξεν.

ἐμ-πειρος, -ον (έν, πείρα),· **I.** πεπειραμένος ἢ εξασκημένος σε κάτι, αυτός που γνωρίζει, που κατέχει κάτι, γνώστης, με γεν., σε Ηρόδ., Αττ.· απόλ., οἱ ἐμπειροί, οἱ πεπειραμένοι, σε Σοφ., Πλάτ. κ.λπ.· ναυσὶν ἐμπείροις, με πλοία δοκιμασμένα από τη χρήση τους, σε Θουκ.· τὸ ἐμπειρότερον αὐτῶν, ἢ

μεγαλύτερή τους εμπειρία, στον ίδ. **II.** επίρρ. *ἐμπείρως τινὸς ἔχειν*, γνώση ενός πράγματος από την εμπειρία, από την έκβαση ή το αποτέλεσμα του, σε Ξεν.

ἐμπελάδόν, επίρρ., κοντά, πολύ κοντά, πλησίον, με δοτ., σε Ησίοδ.

ἐμ-πελάζω, μέλ. -σω (έν)· **I.** φέρνω κοντά, ζυγώνω, σε Ησίοδ. — Παθ., έρχομαι κοντά, πλησιάζω, με γεν., σε Σοφ. **II.** αμτβ. σε Ενεργ. ως Παθ., πλησιάζω, προσεγγίζω, με δοτ., σε Ύμν. Ομηρ., σε Σοφ.

ἐμπεπλησμένος, μτχ. Παθ. παρακ. του *ἐμπίπλημι*.

ἐμπέρᾶμος, -ον, = *ἐμπειρος*, επιδέξιος, έμπειρος, ικανός στη χρήση ενός πράγματος, με γεν., σε Ανθ.· επίσης, **ἐμπειράμος**, στον ίδ.

ἐμ-περιπατέω, μέλ. -ήσω (έν), περπατώ, περιπλανιέμαι ανάμεσα, σε Λουκ.· απόλ., κάνω περίπατο, σουλατσάρω, στον ίδ.

ἐμ-περόνημα, Δωρ. -ᾶμα, -ατος, τό (έν), ένδυμα που συγκρατείται με περόνη, καρφίτσα, πόρπη πάνω από τον ώμο, σε Θεόκρ.

ἐμπεσον, Επικ. αντί *ένεπεσον*, αόρ. β' του *ἐμπίπτω*.

ἐμπεσοῦμαι, μέλ. τοῦ *ἐμπίπτω*.

ἐμ-πετάννυμι ή **-ύω**, μέλ. -πετάσω, (έν)· ξεδιπλώνω και απλώνω, εκτείνω ολόγυρα, σε Ξεν.

ἐμπετες, Δωρ. αντί *ένεπεσες*, β' ενικ. αορ. β' του *ἐμπίπτω*.

ἐμ-πήγνυμι και **-ύω**· μέλ. -πήζω, (έν), στερεώνω ή μηγώ, καρφώνω, με δοτ., με Ομήρ. Ιλ. — Παθ. με Ενεργ. παρακ. και υπερσ., είμαι μπηγμένος ή χωμένος μέσα σε κάτι, χώνω σε κάτι, *τινι ή έν τινι*, σε Αριστοφ.

ἐμ-πηδάω, μέλ. -ήσομαι (έν)· **1.** πηδώ πάνω σε κάποιον, με δοτ., σε Ηρόδ. **2.** πηδώ προς ή μέσα σε, απόλ. στη μτχ. αορ. α' *ἐμπηδήσας*, έντονα, ζοηρά, φλογερά, σε Λουκ.

ἐμ-πηρος, -ον (έν), ανάπηρος, σακάτης, ακρωτηριασμένος, σε Ηρόδ.

ἐμπης, Επικ. αντί *έμπας*.

ἐμ-πικραίνομαι (έν, **πικρός**), Μέσ. ή Παθ., πικραίνομαι, οργίζομαι, με δοτ., σε Ηρόδ.

ἐμ-πίμπλημι, -πίμπρημι, βλ. **ἐμ-πίπλημι**, **-πίπρημι**.

ἐμ-πίνω[ι], μέλ. -πίομαι, αόρ. β' *ένέπιον*, παρακ. *ἐμπέπτωκα* (έν)· **1.** ρουφώ, καταπίνω, πίνω αχόρταγα, άπληστα, σε Ευρ. κ.λπ.· *έμπ. τοῦ αἵματος*, πίνω αχόρταγα ή άπληστα αίμα, σε Ηρόδ. **2.** απόλ., πίνω εντελώς, σε Θεόγν., Ξεν.

ἐμ-πίπλημι, όχι **ἐμ-πίμπλημι**, αλλά Μέσ. παρατ. *ένεπιμπλάμην*· προστ.

ἐμπίπληθι, Αττ. *ἐμπίπλη*· μέλ. *έμπλήσω*, παρακ. *ἐμπέπληκα* — Παθ., αόρ. α' *ένεπλήσθην*· Επικ. αόρ. β' *έμπλήμην* (έν)· **I.** **1.** γεμίζω εντελώς ή μέχρι πάνω, σε Ομήρ. Οδ., Ξεν. **2.** με γεν., γεμίζω κάτι εντελώς με κάτι, παραγεμίζω, σε Όμηρ. κ.λπ. **II.** Μέσ., γεμίζω για τον εαυτό μου ή γεμίζω κάτι που μου ανήκει, *έμπλήσατο νηδύν*, σε Ομήρ. Οδ.· *μένεος έμπλήσατο θυμόν*, γέμισε την ψυχή του με οργή, σε Ομήρ. Ιλ. **III.** Παθ., **1.** γεμίζομαι πλήρως με κάτι, χορταίνω με κάτι, με γεν., σε Όμηρ.· μεταφ., *νίοςένιπλησθήναι*, γεμίζω από το γιο μου, τον χορταίνω, δηλ. ικανοποιώ τον εαυτό μου κοιτάζοντάς τον, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως και με μτχ., είμαι ικανοποιημένος με το να κάνω κάτι, σε Ευρ., Ξεν. **2.** με δοτ., *καρπῶ έμπ.*, είμαι γεμάτος από..., σε Ηρόδ. **3.** απόλ., φουσκώνω, ξεχειλίζω από φαγητό, στον ίδ. κ.λπ.

ἐμ-πίπρημι, όχι **ἐμπίμπρημι**, επίσης (όπως αν προερχόταν από το **ἐμπιπράω**), απαρ. *έμπιπράν*· παρατ. *ένεπίμπρων*, γ' πληθ. *-πίμπρασαν*· μέλ. *έμπρήσω*, αόρ. α' *ένέπρησα* — Παθ., μέλ. *έμπεπρήσομαι* ή (σε Μέσ. τύπο) *έμπρήσομαι*, αόρ. α' *ένεπρήσθην*, παρακ. *έμπέπρησμαι* (έν)· ανάβω, καίω, πυρπολώ, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Σοφ.· επίσης με γεν., *πυρός νήας ένιπρήσαι*, τα

έκαψαν, τα πυρπόλησαν με τη δύναμη της φωτιάς, σε Ομήρ. Ιλ. — Παθ., καίγομαι, φλέγομαι, σε Ηρόδ.

έμ-πίπτω, μέλ. -πεσοῦμαι, αόρ. β' *ένεπεσον*, Επικ. *έμπεσον*· **1.** πέφτω σε, πάνω ή μέσα σε, με δοτ., σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** πέφτω πάνω σε κάποιον, επιτίθεμαι, εφορμώ, στον ίδ.· επίσης, *έμπ.είς...*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· σπανίως με αιτ., σε Σοφ., Ευρ. **3.** βρίσκω, συμβαίνω τυχαία ή επέρχομαι πάνω σε κάτι, συναντώ τυχαία κάποιον, *τινί*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· συνηθέστερα, *έμπ. είς...*, Λατ. incidere in..., σε Σοφ. κ.λπ. **4.** πραγματοποιώ διάρρηξη, εισβάλλω ή ρίχνομαι μέσα, με δοτ., στον ίδ. κ.λπ.· *μτχ.* αορ. β' *έμπεσών*, βίαια, απότομα, σε Ηρόδ. **έμπις**, -**ίδος**, **ό**, κουνούπι, σκνίπα, Λατ. culex, σε Αριστοφ.

έμ-πιστεύω, μέλ. -σω (*έν*), εμπιστεύομαι, *τινί τι*, σε Πλούτ. — Παθ., εμπιστεύομαι κάτι σε κάποιον, *τι*, σε Λουκ.

έμπίτνω, ποιητ. αντί *έμπίπτω*, πέφτω πάνω σε, ρίχνομαι, *τινί*, σε Αισχύλ., Σοφ.

έμ-πλάσσω, μέλ. -πλάσω [*ᾶ*], βουλώνω, μπαλώνω, σε Ηρόδ.

έμπλειος, -**η**, -**ον**, Επικ. αντί *έμπλεος*.

έμ-πλέκω, Επικ. *ένι-πλέκω*, μέλ. -ζω — Παθ., αόρ. β' *ένεπλάκην*, *μτχ.* *έμπλάκεις* (*έν*)· πλέκω ή υφαίνω μέσα σε, Λατ. implicare, *χεῖρα έμπλ.*, περισφίγγω, σφίγγω με τα χέρια μου τα ρούχα κάποιου άλλου, ώστε να τον συγκρατήσω, σε Ευρ. — Παθ., εμπλέκομαι, περιπλέκομαι, μπερδεύομαι σε κάτι, με δοτ., σε Σοφ., Ευρ.

έμπλεος, -**α**, -**ον**· Αττ. -**πλεως**, -**ων**, Επικ. **έμπλειος**, **ένίπλειος**, -**η**, -**ον**, εντελώς γεμάτος από κάτι, ξέχειλος, υπερπλήρης, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ.

έμ-πλέω, μέλ. -πλεύσομαι (*έν*)· πλέω ανάμεσα, ταξιδεύω μέσα, *πλοίω*, σε Ηρόδ.· *απόλ.*, *οί έμπλέοντες*, τα πληρώματα, σε Θουκ.

έμπλήγδην, επίρρ. (*έμπλήσσω*), τρελά, παράφορα, ασυλλόγιστα, σε Ομήρ. Οδ.

έμπληκτικός, -**ή**, -**όν** (*έμπλήσσω*), αυτός που τρομάζει εύκολα, σε Πλούτ.

έμπληκτος, -**ον** (*έμπλήσσω*), **I. 1.** έκπληκτος, κατάπληκτος, θορυβημένος, Λατ. attonitus, σε Ξεν., Πλούτ. **2.** ασταθής, ιδιότροπος, παράξενος, σε Σοφ., Ευρ. **II.** επίρρ. -*τως*, απερίσκεπτα, παράτολμα· *τό έμπλήκτως όζύ*, με αιφνιδιαστική ταχύτητα κίνησης, σε Θουκ.

έμπλήμενος, Επικ. Παθ. *μτχ.* αόρ. β' του *έμπίπλημι*.

έμπλην, επίρρ., κοντά, δίπλα, πλησίον, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ. (πιθ. από το *έμπελάζω*).

έμπλην, επιτετ. επίρρ. αντί *πλήν*, εκτός αυτού, ακόμη, επιπλέον, εκτός από, *πλην*, εξαιρουμένου, με γεν., σε Αρχίλ.

έμπληντο, Επικ. γ' πληθ. Παθ. αορ. β' του *έμπίπλημι*.

έμπληξία, **ή**, κατάπληξη, ηλιθιότητα, σε Αισχίν.

έμπλήσας, -**σάμενος**, *μτχ.* Ενεργ. και Μέσ. αορ. α' του *έμπίπλημι*·

έμπλήσατο, Επικ. αντί *ένεπλήσατο*.

έμ-πλήσσω, Αττ. -**ττω**, **ένιπλ-**, μέλ. -ζω, επιτίθεμαι εναντίον κάποιου, πέφτω πάνω σε κάποιον, προσκρούω, με δοτ., σε Όμηρ.

έμπληστέος, -**α**, -**ον**, ρημ. επίθ. του *έμπίπλημι*, αυτό που πρέπει να γεμιστεί με κάτι, *τινός*, σε Πλάτ.

έμπλητο, Επικ. Παθ. γ' ενικ. αορ. β' του *έμπίπλημι*.

έμ-πνέω, ποιητ. -**πνεύω**, μέλ. -πνεύσομαι, αόρ. α' *ένέπνευσα*· **I. 1.** φυσώ ή πνέω πάνω σε κάτι, με δοτ., σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ. **2.** *απόλ.*, αναπνέω, ζω, είμαι ζωντανός, σε Αισχύλ., Σοφ., Πλάτ. κ.λπ.· *βραχόν βίοτον έμπνέων έτι*, σε Ευρ. **3.** με γεν., ψιθυρίζω, σιγομουρμουρίζω, *έμπν. φόνου*, Λατ. caedem spirare, σε

Κ.Δ. **Π.** μτβ., **1.** φουσώ μέσα σε κάτι, *ίστίον ἔμπν.*, φουσκώνω τα πανιά, σε Ομηρ. Ὑμν. **2.** εμφυσώ, εμπνέω, *μένος ἢ θάρσος τινί*, σε Όμηρ.

ἔμπνοια, **ἦ**, εμφύσηση, εμπνευση, σε Λουκ.

ἔμπνοος, **-ον**, συνηρ. **-πνους**, **-ουν**, αυτός που έχει πνοή μέσα του, που αναπνέει, ο ζωντανός, σε Ηρόδ., Αττ.

ἐμ-ποδιζω, μέλ. Αττ. *-ιδῶ* — Παθ., παρακ. *-πεπόδισμαι (ἐν, πούς)*· **I.** βάζω τα πόδια σε δεσμά, δεσμεύω, σε Ηρόδ. — Παθ., *ἐμπεμποδισμένος τοὺς πόδας*, στον ίδ. **Π.** γενικά, εμποδίζω, ανατρέπω την προσπάθεια κάποιου, παρακωλύω, εμποδίζω, Λατ. *impedire, τινά*, σε Αριστοφ., Ξεν.· *πρός τι*, σε κάτι, σε Ισοκρ. — Παθ., σε Σοφ. **III.** *ὡσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας*, όπως αυτός που αρμαθιάζει σύκα ή που τα πατά με τα πόδια του, έτσι ώστε να γίνουν πλατιά και να μπορούν να συσκευασθούν, σε Αριστοφ.

ἐμπόδιος, **-ον**, **1.** αυτός που βρίσκεται στα πόδια κάποιου, που μπαίνει στο δρόμο του, που διασταυρώνεται με αυτόν, παρά Πλούτ. **2.** αυτός που παρεμποδίζει, κωλυτικός, παρεμποδιστικός, με δοτ. προσ., σε Ευρ.· με γεν. πράγμ., *ἐμπ. εἶναι εἰρήνης*, σε Θουκ.

ἐμ-ποδών, επίρρ., = *ἐν ποσὶν ὄν*, σχημ. κατά αναλογία προς το *ἐκποδών*· **1.** αυτός που βρίσκεται μπροστά στα πόδια κάποιου, που είναι στο δρόμο του ή μέσα στα πόδια του, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** αυτός που παρεμβάλλεται στο δρόμο κάποιου, δηλ. δημιουργεί εμπόδιο, κώλυμα, *ἐμπ.εἶναι*, βρίσκομαι στη μέση, σε Αισχύλ.· *ἐμπ. εἶναι τῷ ποιεῖν*, σε Ξεν.· *ἐμπ. εἶναι ἢ γίγνεσθαι τινι μὴ πράττειν*, εμποδίζω την ενέργεια κάποιου, σε Θουκ. κ.λπ.· *τὸἐμπ.*, εμπόδιο, κώλυμα, παρακώλυση, πρόσκομμα, σε Ηρόδ.

ἐμ-ποιέω, μέλ. *-ήσω (ἐν)*· **I. 1.** φτιάχνω κάτι μέσα σε κάτι άλλο, σε Ομήρ. Ιλ. — Παθ., *χελιδὼν ἐμπεποιημένη*, εμπνευσμένη από την ποιητική τέχνη, σε Αριστοφ. **2.** εισάγω κρυφά, παρεμβάλλω, σε Ηρόδ. **Π. 1.** παράγω ή δημιουργώ, γεννώ, λέγεται για νοητικές καταστάσεις, *ἐπιθυμίαν τοῖς Ἀθηναίοις ἐμπ.*, σε Θουκ.· *κακόν τι ἐμπ. ταῖς ψυχαῖς*, σε Πλάτ. **2.** λέγεται για συνθήκες ή περιστάσεις, εισάγω, παράγω, προξενώ, διεγείρω, *φθόρον, στάσιν*, σε Θουκ.

ἐμπολαῖος, **-α**, **-ον**, αυτός που έχει σχέση με το εμπόριο, σε Αριστοφ.

ἐμπολάω, παρατ. *ἤμπολῶν*, μέλ. *-ήσω*, αόρ. *ἀ΄ ἤμπολήσα*, παρακ. *ἤμπολήκα*

— Παθ., αόρ. *ἀ΄ ἤμπολήθην*, παρακ. *ἤμπολήμαι*, Ιων. *ἐμπ-* (*ἐμπλοκή*)· **I. 1.** κερδίζω μέσω ανταλλαγής προϊόντων ή με το εμπόριο, βγάζω χρήματα, σε Σοφ., σε Ξεν. — Μέσ., *βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο*, αποκτούσαν πολλά υπάρχοντα (μεγάλη περιουσία) μέσω του εμπορίου, σε Ομήρ. Οδ. **2.** συναλλάσσομαι ή εμπορεύομαι κάτι, ψωνίζω, αγοράζω, σε Σοφ.· μεταφ., *ἐμπ. τὴν ἐμὴν φρένα*, βγάζει κέρδος, επωφελεῖται με το να ασχολείται μαζί μου, στον ίδ. **Π.** *ἀπόλ.*, συναλλάσσομαι ως έμπορος, εμπορεύομαι, πουλώ, σε Αριστοφ.· μεταφ., *ἤμποληκῶς τὰ πλεῖστ' ἀμείνονα*, αυτός που έχει χειριστεί τα περισσότερα πράγματα με επιτυχία, σε Αισχύλ.

ἐμ-πολέμιος, **-ον** (*ἐν*), αυτός που ανήκει ή αναφέρεται στον πόλεμο, πολεμικός, σε Ηρόδ.

ἐμπολεύς, **-έως**, **ὄ**, έμπορος,πραματευτής, σε Ανθ.

ἐμ-πολή, **ἦ** (*ἐν, πωλέω*),· **I.** εμπόρευμα, φορτίο, πραμάτεια, σε Αριστοφ., Ξεν.

Π. εμπόριο, συναλλαγή, αγορά, σε Ευρ., Ξεν.

ἐμπόλημα, **-ατος**, **τό** (*ἐμπόλαω*), **I.** εμπόρευμα, η ύλη που γίνεται αντικείμενο εμπορίου, πραμάτεια, φορτίο πλοίου, εμπόρευμα, στον Σοφ. (μεταφ.), Ευρ. **Π.** κέρδος που προέρχεται από εμπόριο, σε Θεόφρ.

ἐμπολητός, -ή, -όν (ἐμπολάω), αγορασμένος, αγοραστός, οὐμπολητός Σισύφου Λαέρτιω, ο γιος του Σίσυφου που αγοράστηκε ή παραδόθηκε στα χέρια του Λαέρτη, σε Σοφ.

ἐμ-πολις, -εως, ό, ή (έν), αυτός που βρίσκεται στην πόλη· ό έμπ. τινι, ο συμπολίτης κάποιου, σε Σοφ.

ἐμ-πολιτεύω, μέλ. -σω (έν), ανήκω στην πολιτεία, είμαι πολίτης, έχω πολιτικά δικαιώματα, σε Θουκ.

ἐμπολόωντο, Επικ. αντί -ώντο, γ' πληθ. Μέσ. ενεστ. του ἐμπολάω.

ἐμ-πομπεύω, μέλ. -σω (έν), κομπάζω, επιδεικνύω σε πομπή ή λιτανεία, σε Λουκ.

ἐμπόρευμα, -ατος, τό, εμπόρευμα, αγαθό,πραμάτεια, σε Ξεν.

ἐμ-πορεύομαι, μέλ. -πορεύσομαι, αόρ. α' ένεπορεύθην (έν)· **I. 1.** Αποθ., πορεύομαι, μεταβαίνω, σε Σοφ. **II. 1.** ταξιδεύω με εμπορικούς σκοπούς (ως εργασία), είμαι έμπορος, κάνω εμπόριο, εμπορεύομαι,πραματεύομαι, σε Θουκ. **2.** με αιτ. πράγμ., εισάγω, σε Λουκ. **3.** με αιτ. προσ., μεταχειρίζομαι κάποιον ως εμπόρευμα, εξαπατώ, σε Κ.Δ.

ἐμπορευτέα, ρημ. επίθ., αυτή που πρέπει κάποιος να βηματίσει ή να διαβεί, σε Αριστοφ.

ἐμπορία, Ιων. -ίη, ή (ἐμπορος)· **I. 1.** εμπόριο, συναλλαγή, δόσοληψία, αγοραπωλησία με κέρδος, σε Ησιόδ. κ.λπ. **2.** επάγγελμα ή εργασία, σε Κ.Δ., Ανθ. **II.** εμπόρευμα, σε Ξεν., Δημ.

ἐμπορικός, -ή, -όν, 1. εμπορικός, αυτός που σχετίζεται με το εμπόριο, σε Στησίχ· έμπ. τέχνη = έμπορία, σε Πλάτ· έμπ. δίκαι, εμπορικές ενέργειες, σε Δημ· τὰ έμπ. χρήματα, χρήματα που έχουν χρήση στο εμπόριο, στις εμπορικές συναλλαγές, στον ίδ. **2.** εισαγόμενος, ξένος, σε Αριστοφ.

ἐμπόριον, τό, I. 1. Λατ. emporium, τόπος εμπορίου, εμπορικό κέντρο, αγορά, όπως αυτή που δημιουργήθηκε από τους Φοίνικες και τους Καρχηδονίους, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** τὸ έμπ., στην Αθήνα, εμπορεύσιμα αγαθά, μέρος στο οποίο οι έμποροι συγκεντρώνονταν, σε Δημ. **II.** έμπορία, τά, εμπορεύματα, σε Ξεν.

ἐμ-πορος, -ον (έν, πόρος, πρβλ. [περάω](#))· **I.** αυτός που επιβιβάζεται πάνω σε πλοίο ως επιβάτης, Λατ. vector, σε Ομήρ. Οδ. **II.** ό έν πόρω ών, αυτός που ταξιδεύει, ταξιδιώτης, περιπλανώμενος, εμπορευόμενος, σε Τραγ. **III.**

έμπορος, αυτός που διεξάγει εμπορικές συναλλαγές, Λατ. mercator, σε Ηρόδ. κ.λπ· μεταφ., έμπορος βίου, αυτός που εμπορεύεται μέσα στην ζωή, σε Ευρ.

ἐμ-πορπάω, Ιων. -έω, μέλ. -ήσω (έν), στερεώνω, κουμπώνω, θηλυκώνω με καρφίτσα ή πόρπη — Παθ., είματα ένεπορπέατο (Ιων. αντί -ηντο), φόρεσαν ενδύματα στερεωμένα με μία πόρπη στον ώμο, σε Ηρόδ.

Έμπουσα, ή, η Έμπουσα, δαιμονικό φάντασμα που προσλαμβάνει ποικίλες μορφές, σε Αριστοφ. (άγν. προέλ.).

ἐμ-πρακτός, -ον, (έν), κατορθωτός, εφαρμόσιμος, εκτελεστός· επίρρ., -τως, σε Πλούτ.

ἐμ-πρέπω (έν)· **1.** διαπρέπω, ξεχωρίζω, διακρίνομαι σε κάτι, με δοτ., σε Αισχύλ· Βάκχαις, ανάμεσά τους, σε Αριστοφ. **2.** διαπρέπω, ξεχωρίζω ή δοξάζομαι για κάτι, σε Τραγ. **3.** αρμόζω, ταιριάζω, τινί, σε Πλούτ.

ἐμ-πρήθω, μέλ. -σω (έν)· **I.** φυσώ μέσα σε κάτι, φουσκώνω, σε Ομήρ. Ιλ. — Παθ., έμπερημένη υς, πρησμένο, φουσκωμένο θηλυκό γουρούνι, σε Αριστοφ. **II.** = έμπίπημι, καίω, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐμπρησις, -εως, Ιων. -ιος, ή, εμπρησμός, πυρπόληση, σε Ηρόδ.

ἐμ-πρίω[ι], μέλ. -ίσω (έν), πριονίζω, τρίζω τα δόντια, σε Λουκ.

ἐμπροθεν, ποιητ. αντί έμπροσθεν, σε Θεόκρ.

ἐμπρόθεσμος, -ον (έν), αυτός που βρίσκεται εντός καθορισμένου χρόνου, εντός προθεσμίας, σε Λουκ.

ἐμ-προσθεν, ποιητ. **-θε· I.** επίρρ., **1.** λέγεται για τόπο, μπροστά, εμπρός, ἐμπροσθεν, σε Ηρόδ., Ξεν.: *τὸ και τὰ ἐμπροσθεν*, το πρόσθιο, μπροστινό μέρος, η πρώτη σειρά, σε Ηρόδ. κ.λπ.: *εἰς τὸ ἔμπ.*, προς τα εμπρός, στον ιδ.: *ἐκ τοῦ ἔμπρ.*, απέναντι, σε Ξεν. **2.** λέγεται για χρόνο, προηγούμενα, νωρίτερα, από παλιά, σε Πλάτ. **II.** ως πρόθ. με γεν., μπροστά, ενώπιον κάποιου· **1.** λέγεται για τόπο, *ἐμπρ. αὐτῆς* (ενν. *τῆς νηός*), σε Ηρόδ. **2.** λέγεται για χρόνο, *ἐμπρ. ταύτης* (ενν. *τῆς γνώμης*), στον ιδ.

ἐμπρόσθιος, -ον, πρόσθιος, μπροστινός, λέγεται για τα πόδια τετραπόδου, σε Ηρόδ., Ξεν.

ἐμ-πτύω, μέλ. **-σω (έν)**· **I.** φτύνω μέσα σε, *ἐς ποταμόν*, σε Ηρόδ. **II.** φτύνω πάνω σε κάποιον, σε Κ.Δ.

ἐμ-πῦκάζω (έν), κρύβω μέσα σε — Παθ., *νόος οἱ ἐμπεπύκασται*, η σκέψη του είναι συγκεκαλυμμένη, είναι σκοτεινή, σε Μόσχ.

ἐμ-πυος, -ον (έν, πύον), πυώδης, ελκώδης, σε Σοφ.

ἐμ-πῦρεύω (έν), πυρπολώ ή καίω, ψήνω κάτι, σε Αριστοφ.

ἐμ-πῦρῖ-βήτης, -ου, ὁ (έν, πῦρ, βαίνω), κατασκευασμένος να αντέχει στη φωτιά, λέγεται για τρίποδα, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐμ-πῦρος, -ον (έν, πῦρ)· **I.** αυτός που βρίσκεται μέσα στη φωτιά, *ή ἔμπ. τέχνη*, η τέχνη του σιδηρουργού, σε Πλάτ.: επίσης, η τέχνη της πυρομαντείας, σε Ευρ. **II. 1.** εκτεθειμένος σε φωτιά ή σε ήλιο, καμένος, καψαλισμένος, φλογισμένος, στον ιδ. **2.** φλογερός, λέγεται για τον ήλιο, σε Ανθ. **3.** αναμμένος, λέγεται για λάμπα, στον ιδ. **III. 1.** αυτός που ανήκει ή που ταιριάζει σε θυσία με φωτιά, σε Ευρ. **2.** ως ουσ., *ἔμπυρα* (ενν. *ιέρα*), *τά*, οι θυσίες της φωτιάς, σε Σοφ., Ευρ.

ἐμ-φᾶγειν, απαρ. αορ. β' *έν-έφαγον*, άχρηστος ενεστ. *έν-εσθίω*· **I.** βιαστική κατανάλωση φαγητού, σε Ξεν. **II.** τρέφομαι μέσα ή πάνω σε κάτι, σε Λουκ.

ἐμ-φαίνω, μέλ. **-φᾶνῶ (έν)**· **I.** αφήνω κάτι να φανεί μέσα σε καθρέφτη, σε Πλάτ.: επιδεικνύω, παρουσιάζω, εμφανίζω, φανερώνω, εκθέτω, σε Πλούτ. κ.λπ. **II. 1.** Παθ., με Μέσ. μέλ., φαίνομαι, εικονίζομαι μέσα σε καθρέφτη, αντανακλώμαι, αντικατοπτρίζομαι, σε Πλάτ., Ξεν. **2.** γίνομαι φανερός, ορατός, διακρίνομαι, στον ιδ.

ἐμφάνης, -ές, I. αυτός που αντανακλά τον εαυτό του, που καθρεφτίζει (είδωλο), λέγεται για καθρέφτες, σε Πλάτ. **II. 1.** ορατός στο μάτι, φανερός, ιδίως λέγεται για τους θεούς που εμφανίζονται με υλική υπόσταση στους θνητούς, σε Σοφ. κ.λπ.: ομοίως και, *ἐμφανῆ τινα ἰδεῖν*, τον βλέπω με τη φυσική του μορφή, στον ιδ.: λέγεται για πράγματα, *τάμφανῆ κρύπτειν*, στον ιδ.: *ἐμφ. τεκμήρια*, ορατές, απτές, φανερές, ολοφάνερες αποδείξεις, στον ιδ.: *τά ἐμφ. κτήματα*, φανερή περιουσία, πραγματική ιδιοκτησία, σε Ξεν. **2.** *ποιεῖν τι ἐμφανές*, κάνω κάτι δημοσίως, Λατ. *in propatulo*, σε Ηρόδ.: *τὸ ἐμφ.* αντίθ. προς *τὸ μέλλον*, σε Θουκ.: *εἰς τοῦμφανές ἰέναι*, έρχεται κάτι στο φως, σε Ξεν. **3.** φανερός, πραγματικός, ψηλαφητός, απτός, καταφανής, οφθαλμοφανής, σε Αριστοφ., Θουκ. κ.λπ. **4.** εμφανής, γνωστός, πασίδηλος, *τά ἐμφανῆ*, σε Ηρόδ. **III.** επίρρ., **-νῶς**, Ιων. **-νέως**, φανερά, ανοιχτά, Λατ. *palam*, στον ιδ., Αισχύλ. κ.λπ.: ανοιχτά, δηλ. όχι κρυφά ή δόλια, ύπουλα, σε Σοφ.: *οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς*, αλλά πραγματικά, σε Αριστοφ. **2.** ομοίως και ως ουδ. επίθ., *ἐξ ἐμφανέος ή ἐκ τοῦ ἐμφ.*, σε Ηρόδ.: *έν τῶ ἐμφανεῖ*, σε Θουκ.

ἐμφάνιζω, μέλ. Αττ. **-ιῶ**, **1.** παρουσιάζω, εκθέτω, *ἐμφ. τινὰ ἐπίορκον, φίλον*, τον παρουσιάζει ως..., σε Ξεν. — Παθ., γίνομαι ορατός, εμφανίζομαι,

φανερώνομαι, σε Κ.Δ. **2.** ξεκαθαρίζω ή καθιστώ σαφές, αποδεικνύω, *τινί τι*, σε Ξεν.

ἐμφέρβομαι, ποιητ. ἐνιφ-, Παθ., νέμομαι, τρέφομαι σε ένα μέρος, με δοτ., σε Μόσχ.

ἐμφέρεια, ἦ, ομοιότητα, σε Πλούτ.

ἐμφερός, -ές (ἐμφέρω), παρόμοιος, όμοιος, *τινί*, σε Ηρόδ., Αττ.: πρβλ.

προσφερός.

ἐμ-φέρω, μέλ. ἐν-οίσω· **I.** κουβαλώ ή εισάγω, φέρνω μέσα, πρβλ. **ἐμφορέω**.

II. ἐνεφέρετο, γίνονταν λόγος, υποσημ. στον Πολύβ.

ἐμ-φεύγω, μέλ. -ξομαι, (ἐν), βρίσκω καταφύγιο ή καταφεύγω, σε Λουκ.

ἐμ-φιλοχωρέω, μέλ. -ήσω (ἐν), περνώ ευχάριστα την ζωή μου κάπου, διαμένω, ενδιατρίβω, στοχάζομαι, *τῆ μνήμη*, σε Λουκ.

ἐμ-φλέγω, μέλ. -ξω (ἐν), ανάβω μέσα, πυρπολώ, *τινί*, σε Ανθ.

ἐμ-φλοξ, -ογος, ό, ἦ (ἐν), αυτός που έχει φλόγα μέσα του, *πέτρος*, σε Ανθ.

ἐμ-φοβος, -ον (ἐν), τρομακτικός, φρικτός, Λατ. formidolosus, σε Σοφ.